

HỒI THỨ NĂM MƯƠI
LỖ MỘT NƯỚC CỜ

Khuôn lò xây lưng về hướng bắc, trên miệng lò có hai cái chảo thật lớn. Một chảo thì dầu mỡ tèm lem, một chảo thì lại sạch khô như chưa từng nấu nướng bao giờ.

Trầm Lăng nắm quai chiếc chảo sạch xoay một vòng và nhấc bổng lên...

Quả nhiên, bên dưới miệng lò là miệng hầm địa đạo !

Hùng Miêu Nhi mừng rỡ:

- Hầm bí mật của hắc đây !

Nghĩ đến tên ác ma, Hùng Miêu Nhi chợt nghe máu nóng sôi lên, nhưng đồng thời nghĩ đến gian kế của hắc, "con mèo hoang" cũng lại rùng mình...

Trong khi đó, Trầm Lăng đã bước lên miệng hầm tự mình đi xuống, Hùng Miêu Nhi lật đật bước theo.

Từ trước đến nay tuy phục Trầm Lăng, nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn cho là cẩn thận thái quá gần như là nhát, nhưng bây giờ mới nhận ra khi cần dùng can đảm thì Trầm Lăng vẫn hơn mình.

Bên dưới đúng là một ngôi nhà hầm. Phải nói ngôi nhà vì bên trong chiếc hầm bí mật này chẳng những rộng, mà cách trang trí lại hết sức đẹp đẽ sang trọng, màn trướng sạch sẽ và lại có một chiếc giường rộng trải nệm trắng nuốt như căn phòng của một người thiếu nữ.

Nhưng, không có một bóng người.

Thế còn Vương Lâm Hoa đâu?

Màn giường ván trống, mền xếp để ngay ngắn, gối vẫn không có dấu nằm. Chẳng lẽ đây là gian phòng bỏ trống?

Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi đứng ngó chiếc giường lơ lảo...

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Lầm rồi, lầm rồi...có lẽ còn nơi khác nữa...

Trầm Lăng trầm ngâm:

- Không có thể có chỗ khác...

Miệng thì nói mà mắt Trầm Lăng cứ đảo khắp bốn bên.

Hùng Miêu Nhi bực tức đi quanh một vòng và cuối cùng giận dữ chụp lấy màn giường định giật xuống...

Nhưng Trầm Lãng đã lật đật nắm tay kéo lại...vì ngay lúc đó bên trong góc giường chợt có tiếng động thật khẽ nhưng kéo dài kèn kẹt y như tiếng gỗ nghiêng vào nhau...

Trầm Lãng kéo tay Hùng Miêu Nhi nép sát vào góc tối kế bên tấm màn phủ xuống...

Hùng Miêu Nhi nói nhỏ:

- Có lẽ bên trong còn nữa, xô chiếc giường tìm coi !

Trầm Lãng nói:

- Chờ thêm một chút nữa xem có gì bí mật khác lạ nữa không?

Chợt một tiếng khua mạnh, chiếc giường nghiêng hẳn một bên và hai bóng ló ra...

Một người nói:

- Buông ra đã điểm huyết rồi mà làm gì nữa vậy !

Hùng Miêu Nhi nín thở. Quả đúng là Chu Thất Thất...

Và tiếp liền theo là tiếng cười dâm đãng của Vương Lâm Hoa:

- Ôm được người đẹp trong lòng mà ôm hông làm sao được !

Hùng Miêu Nhi cảm nghe máu nóng chạy ngược lên đầu khi nghe tiếng của gã ác ma.

Lại nghe Vương Lâm Hoa nói tiếp:

- Thật là cái thằng khốn kiếp, đến ngay giữa lúc vui của người ta...

Chu Thất Thất nói:

- Ai khốn kiếp? Hừ, cứ tưởng người sợ Trầm Lãng thôi không ngờ gặp Phạm Phần Dương lại cũng chạy te !

Hùng Miêu Nhi ngó Trầm Lãng. Hắn muốn nói phải cùng đi với Phạm Phần Dương thì đã tìm được sớm hơn rồi !

Lại nghe Vương Lâm Hoa cười khúc khích:

- Ta mà sợ Phạm Phần Dương à? Thằng vô dụng đó thì ai mà sợ, ta chỉ sợ theo sao hắn là Trầm Lãng và cái tên Miêu Miêu ham ăn háo uống đó thôi chứ...

Chu Thất Thất nói:

- Khá, người sợ họ mà dám tự nhận như thế là khá đấy !

Vương Lâm Hoa cười:

- Sợ thì cũng không sợ hẳn sợ, nhưng mình phải tìm chỗ an toàn để vui vẻ chứ. Bên đó đã có người đối phó với bọn chúng rồi.

Chu Thất Thất vụt kêu lên:

- Nói, nói tay một chút chứ !

Vương Lâm Hoa cười:

- Cô đã bằng lòng lấy tôi rồi mà?

Chu Thất Thất nói:

- Nhưng người giải huyết cho ta đi, ta chạy đâu mà sợ !

Vương Lâm Hoa cười

- Thực tình ta không tin nổi !

Chu Thất Thất nói thật dịu:

- Người đã xem ta là người của người rồi mà còn sợ ta chạy nữa sao?

Vương Lâm Hoa cười:

- Bây giờ thì chưa xem được như vậy đâu. Lát nữa đã...lát nữa rồi cô muốn tôi mở cửa cho cô đi một vòng cũng được...

Hùng Miêu Nhi nóng mặt không còn dần được nữa, hắt gằm lên một tiếng và hăm hăm lao tới....

Vương Lâm Hoa rú lên một tiếng kinh khiếp, hắt nhảy trái trở qua chụp lấy chiếc ghế phang ngược lại...

Bốp !

Không thềm tránh mà cũng không thềm đỡ, Hùng Miêu Nhi cứ lao mình tới, chiếc ghế xáng trúng lưng gây văng tứ phía...

Vương Lâm Hoa hoảng hốt vung tay đánh luôn bốn chưởng và tiếp tục thối lui...

Thoáng nghe hơi gió, Hùng Miêu Nhi nghiêng lưng qua và cứ lao theo...

Bốn chưởng trúng thẳng vào lưng vào vai, giá như bình thường nếu không chết thì cũng bị thương, nhưng lúc này thương thế của Vương Lâm Hoa chưa lành, sức đánh ra chỉ còn non hai thành công lực, nên Hùng Miêu Nhi vẫn cứ tro tro tràn tới chụp ngay ngực áo gã...

Vương Lâm Hoa tái mặt:

- Hùng huynh...

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng:

- Mày chết ! ...

Tiếng chết kéo dài theo nắm tay giáng xuống mặt Vương Lâm Hoa...

Nắm tay như sắt nguội của Hùng Miêu Nhi giáng xuống trong cơn giận dữ, cho dù cái mặt của Vương Lâm Hoa bằng đá cũng phải vỡ ra từng mảnh, nhưng Trầm Lãng đã kịp thời lướt tới đưa tay đỡ lấy...

Hùng Miêu Nhi quắc mắt nhìn Trầm Lãng...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Không muộn gì, có nhiều việc cần hỏi hần, hần không bay đâu mà sợ...

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng quay lại ngó Chu Thất Thất...

Cô bé đầu tóc rối bù, hai tay ôm chiếc mềm bao quanh mình chặt cứng, Hùng Miêu Nhi nhìn trân trối:

- Cô...cô làm sao...

Rồi như biết ra, hần vội quay mặt qua phía khác, hai nắm tay nắm cứng vào nhau xương kêu răng rắc...

Trầm Lãng điểm vào mấy huyệt đạo của Vương Lâm Hoa và quay lại hỏi Chu Thất Thất:

- Cô có sao không?...

Chu Thất Thất run đôi môi nói không ra tiếng ...

Trầm Lãng thở dài:

- Tôi không hiểu tại sao cô lại...

Chu Thất Thất khóc rống lên:

- Không hiểu, không hiểu gì...anh có biết tại sao tôi hứa đại với hần để kéo dài thời gian không?...

Nàng đập xuống giường khóc ồ ồ:

- Tôi...tôi đã nghĩ đến việc báo cừu...nếu cuối cùng không được thì tôi sẽ chết...nhưng tôi...tôi nhớ đến anh...

Trầm Lãng nhìn sững nàng:

- Nhớ đến tôi?

Chu Thất Thất càng khóc lớn:

- Anh ghét tôi...anh không tin tôi đã nhớ anh phải không?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Không tôi tin chứ...

Chu Thất Thất nói:

- Anh...anh không tha thứ cho tôi sao?

Trầm Lăng đáp giọng nghiêm trang:

- Tôi tha thứ cho cô rồi đó !

Chu Thất Thất lại khóc:

- Chẳng thà anh chửi mắng tôi, đánh chết tôi...chứ anh đừng lạnh nhạt với tôi như thế...

Trầm Lăng nói:

- Tại sao lại lạnh nhạt với cô...

Chàng bước lại giải khai huyệt đạo cho nàng và nói:

- Hãy mặc quần áo vào đi !

Không kể mình chỉ còn mỗi một bộ đồ lót mỏng manh, Chu Thất Thất phóng lại ôm lấy Trầm Lăng khóc lên tha thiết...

Trầm Lăng đứng yên khẽ bảo:

- Buông ra đi !

Chu Thất Thất gào lên:

- Trầm Lăng, anh đừng tàn nhẫn...anh không thể tha thứ cho tôi sao?

Trầm Lăng vẫn điềm đạm:

- Tôi đã tha thứ cho cô rồi đó. Cô còn muốn tôi phải làm sao nữa?...SỰ thật thì cô cũng không có gì để cầu xin tha thứ cả !

Chu Thất Thất khóc rung rức:

- Ngoài miệng anh nói thế, nhưng trong lòng anh đang giận tôi...Trời ơi, phải chi tôi chết được yên thân...Hồi này tôi muốn chết lắm, nhưng...nhưng tôi muốn được chết trong tay anh..

Trầm Lăng nói:

- Tại làm sao tôi lại giận cô? Và tại làm sao cô lại muốn chết? Tôi đối với cô bây giờ cũng như tôi đối với cô từ trước. Điều đó đáng lý cô phải biết rõ chứ !

Chu Thất Thất cứ khóc:

- Tôi không biết...tôi không biết gì hết...Tôi chỉ biết tôi yêu anh và anh yêu tôi không...Trầm Lăng, có phải thế không? Có phải không?

Trầm Lăng vẫn nghiêm nghị:

- Buông ra đi !

Lặng một lúc, Chu Thất Thất vụt lau nước mắt:

- Được rồi, anh nói gì thì nói, tôi đã biếtrõ tôi đã không phải với anh, tôi không xứng với anh...Bây giờ tôi không thiết gì cả...Tôi yêu cầu anh hãy giết tôi đi !

Trầm Lăng đẩy nàng ra:

- Mặc quần áo vào đi !

Chu Thất Thất vụt ngó chung quanh và chạy lại giật thanh kiếm treo trên tường ném cho Trầm Lăng...

Thanh kiếm bay đến cận quá, Trầm Lăng phải dang tay nắm lấy...

Chu Thất Thấtร้อง lên:

- Trầm Lăng...

Nàng tung mình lao tới ngay mũi kiếm.

Trầm Lăng gạt mạnh tay xuống, thanh kiếm gãy vô tận cán, Chu Thất Thất té nhũn xuống, nàng ngồi bệt luôn dưới đất, khóc rống lên...

Làm thinh một lúc, Trầm Lăng nói với Hùng Miêu Nhi:

- Không biết Phạm Phần Dương ra sao, anh ở đây trông chừng, tôi sẽ trở lại...

Trầm Lăng vừa nói vừa bước tới xô chiếc giường phóng xông địa đạo...

Hùng Miêu Nhi lật đật kêu lên:

- Trầm Lăng, Trầm Lăng...

Nhưng Trầm Lăng phóng đi mất hút...

Hùng Miêu Nhi nhìn Chu Thất Thất vẻ buồn buồn im lặng...

Hắn thấy tội cho nàng quá, và hắn cũng cảm thấy Trầm Lăng xử sự quá đáng ...

Vương lân Hoa thở dài:

- Trầm Lãng, Trầm Lãng...ngươi tuy là kẻ địch, của ta, nhưng ta rất bội phục ngươi, vì ngươi có đủ nghị lực đối xử với một cô gái như thế, thì quả thật ta không phải là đối thủ của ngươi rồi !

Hùng Miêu Nhi hét lớn

- Câm miệng lại !

Vương Lâm Hoa nói:

- Hùng Miêu Nhi, hôm nay thì ta mới biết ngươi cũng yêu Chu Thất Thất, bởi vì nếu không thì thái độ của ngươi đâu có như thế ! ...Chỉ tiếc ta và ngươi đều...

Hùng Miêu Nhi quay lại hầm hăm:

- Ngươi còn nói rằng thêm một tiếng nữa ta sẽ bẻ họng ngươi tức khắc !

Vương Lâm Hoa cười:

- Thôi thôi, ta không nói nữa...Thật đáng lý ta không nên nói những bí mật của kẻ khác làm chi...

Hắn nói tuy không nói, nhưng thật sự thì đã nói hết được những điều hắn muốn nói.

Con người của Vương Lâm Hoa quả xứng đáng là một kẻ miếu hùng. Trừ hắn ra, có lẽ không ai có đủ bình tĩnh trong trường hợp như thế này để mà lựa được những lời cần thiết và đúng lúc...

Chu Thất Thất vùng nín khóc đứng lên lấy quần áo mặc vào...

Nàng hết sức tự nhiên, xem như trong phòng vắng không có một ai trước mặt...

Hùng Miêu Nhi phải ngoảnh mặt qua phía khác, hắn không dám ngó hay đứng hơn là không nỡ ngó.

Mặc xong quần áo, Chu Thất Thất đi ngay lại trước mặt Hùng Miêu Nhi vòng tay vái một vái thật dài !

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Cô...cô làm gì thế?

Chu Thất Thất thở dài

- Anh đối với tôi quá tốt, nhưng tôi...Tôi thì...a, bây giờ tôi muốn nhận chỉ có một mình anh là người quen biết, chứ tôi không còn muốn biết đến ai khác nữa...chỉ tiếc...chỉ tiếc trong thiên hạ rất ít người bằng lòng cho kẻ khác được toại nguyện...

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Cô...cô không cần phải...

Chu Thất Thất chận nói:

- Anh thì không cần phải nói. Lòng anh tôi biết từ lâu rồi, tôi chỉ hận cho tôi...

Hùng Miêu Nhi đột nhiên cười lớn, và đưa tay vỗ lấy vai Chu Thất Thất:

- Sự thật là thế. Sự thật cô không cần phải nói...Như thế là tốt quá rồi, vô luận như thế nào tôi cũng vẫn là người bạn tốt của cô. Hùng Miêu Nhi này trong cuộc đời được có một hồng nhan tri kỷ như thế là đủ quá rồi !

Chu Thất Thất buồn buồn:

- Anh quả là một người con trai tốt. Tôi không biết trên đời này có được mấy người đàn ông tốt như anh. Giá mà tôi có được một người anh như thế thì quý hóa biết bao nhiêu !

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Thì cô xem tôi như một người anh đi có được không?

Chu Thất Thất tròn xoe đôi mắt :

- Anh có thể...thu nhận một đứa em gái như tôi sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Sao lại không? Tôi cầu mà không được đó chứ !

Chu Thất Thất vụt la lên:

- Đại ca, em...em mừng quá...

Giọng nàng run run và bỗng sụp xuống lay Hùng Miêu Nhi một lay...

Trước thái độ thành khẩn của Chu Thất Thất làm cho Hùng Miêu Nhi ứa nước mắt, nhưng hấn vẫn cười:

- Muội muội...

Hấn đưa tay đỡ lấy vai nàng...

Chu Thất Thất nói:

- Đại ca, anh đừng quên...Em luôn luôn là muội muội đấy nhé...Sau này muội muội có làm điều gì quấy thì đại ca phải tha thứ cho muội nghe !

Hùng Miêu Nhi gật đầu lia lịa:

- Tự nhiên tự nhiên !

Chu Thất Thất nắm lấy tay Hùng Miêu Nhi:

- Đại ca, muối muối cảm ơn đại ca...

Chu Thất Thất nói thật lớn và thình lình nàng vung tay điểm luôn một hơi vào bốn đại huyết "Tứ Cung", "Thần Phong", "Kỳ Môn" và "Bộ Lang" nơi trước ngực Hùng Miêu Nhi...

Hành động của nàng quá lẹ và trong trường hợp đó thật không ai ngờ được, chẳng những Hùng Miêu Nhi sống sót mà ngay cả Vương Lâm Hoa cũng hết hồn...

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Thất Thất...làm gì kỳ cục vậy?

Chu Thất Thất điềm đạm:

- Đại ca, em là muối muối của đại ca...

Hùng Miêu Nhi phát giận:

- Muối muối mà lại đối với đại ca như thế này à?

Chu Thất Thất cúi mặt:

- Vừa rồi đại ca đã hứa, bất luận muối muối có làm điều gì sai thì đại ca cũng tha thứ mà !

Hùng Miêu Nhi lờ khóc lờ cười:

- Nhưng...Nhưng như thế này là nghĩa làm sao?...

Chu Thất Thất nói:

- Muối muối làm như thế tự nhiên là phải có nguyên nhân.

Hùng Miêu Nhi đổ quạ:

- Thì cô nói đại ra đi, nguyên nhân gì mà lại đi điểm huyết người ta.

Chu Thất Thất nói:

- Muối muối làm như thế là tại vì muối muối cần phải đem Vương Lâm Hoa đi !

Hùng Miêu Nhi giận dữ:

- Mang hấn đi? Cô, muốn cứu hấn à?

Chu Thất Thất nói:

- Không, muối muối không cứu hấn, muối muối chỉ mang hấn đi thôi !

Hùng Miêu Nhi gất lớn:

- Không cứu hấn chứ mang đi làm gì?

Chu Thất Thất nói:

- Chỉ tại vì...tại vì...

Nàng chợt cười, nhưng một giọng cười buồn bã:

- Nguyên nhân tại sao bây giờ muội muội chưa nói được !

Hùng Miêu Nhi trừng mắt:

- Cô điên rồi phải không?...

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Tôi không điên...Tôi biết tôi không làm sai đâu...

Hùng Miêu Nhi hét to:

- Không làm sai? Cô làm như thế cô sẽ hối hận trọn đời !

Chu Thất Thất lắc đầu

- Không, tôi sẽ không có gì hối hận !

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Tôi đã lầm cô...Tôi đã lầm, tôi đã làm một việc không phải với Trầm Lăng !

Chu Thất Thất điềm nhiên :

- Sẽ có một ngày đại ca sẽ thấy không lầm muội chút nào cả !

Đến bây giờ Vương Lâm Hoa mới lộ vẻ mừng:

- Bất luận thế nào, riêng tôi , tôi không xem lầm cô nương...thì ra cô nương vẫn tốt với tôi...

Hắn nói chưa dứt lời, Chu Thất Thất đã nhảy tới dang cả hai tay tát lia vào mặt hắn, cái tát nào cũng nặng như trời giáng...

Mặt Vương Lâm Hoa đỏ bầm, hắn kinh ngạc run giọng:

- Cô...cô...

Chu Thất Thất ghénh răng:

- Cho người biết, người đừng có đắc ý. Người mà vào tay Trầm Lăng, nhiều là chết thôi, chứ vào tay ta thì sẽ làm cho người diễm sống dễ chết, làm cho người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong !

Hùng Miêu Nhi tức càn hông:

(Thiếu trang 148)

Đại ca, Hùng Miêu Nhi, muối muối đã không phải với đại ca, có lỗi với đại ca...Trọn đời muối muối chỉ có lỗi với đại ca mà thôi và trọn đời muối muối sẽ không quên được.

Nàng từ từ nhắm mắt, hai hàng nước mắt nhỏ dài xuống mặt Hùng Miêu Nhi, và nàng vụt phóng lại kéo Vương Lâm Hoa chạy bay ra cửa. Tiếng khóc của nàng vọng lại xa xa...

Nước mắt của Chu Thất Thất chảy dài trên mặt Hùng Miêu Nhi dẫn xuống khóe miệng, hần cảm nghe cay đắng pha lẫn ngọt ngào ...

Nhìn theo bóng nàng, lòng hần nghe tan nát, bất giác hần kêu lên:

- Thất Thất...Thất Thất...

Nhưng nàng đã xa rồi !

Hùng Miêu Nhi lắc đầu thở dài sườn sượt:

- Thật là ngu...Ta thật là ngu...Mặt mũi nào nhìn lại Trầm Lăng được ! ...

Nhưng tay chân hần không động đậy được nữa, thì chỉ còn cánh chờ Trầm Lăng !

Thời gian cứ chầm chậm trôi qua như cố hành xác Hùng Miêu Nhi, hành xác gã con trai yếu mềm tình cảm...

Hùng Miêu Nhi cứ đứng như kẻ chết rồi, có lúc trông Trầm Lăng mau trở lại, có lúc lại mong hần đừng bao giờ trở lại ...

Qua một lúc lâu, chợt nghe có tiếng bước chân dồn dập. Tiếng bước chân không phải do từ dưới địa đạo mà là khua động ở bên trên.

Như vậy quyết không phải là Trầm Lăng...

Hùng Miêu Nhi quát hỏi

- Ai?

Tiếng hỏi của Hùng Miêu Nhi vừa dứt thì ba bóng người phóng xuống. Vừa thấy bóng họ Hùng Miêu Nhi biến sắc, ba gã đại hán mang thuốc giải cho quần hào cái bang trở lại !

Nhưng chỉ thoáng qua Hùng Miêu Nhi lại bật cười ...

Gã đi đầu thấy Hùng Miêu Nhi là đã hăm hăm;

- Mẹ nó, lại là tên này...Tên này hạ độc thủ !

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Đúng rồi, đúng rồi, ba vị đến đây thật đúng lúc !

Gã đại hán thét lớn

- Đúng lúc chặt đầu ngươi phải không?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Đa tạ, đa tạ ! ...

Thấy dáng cách kỳ cục của Hùng Miêu Nhi, ba gã đại hán ngạc nhiên ...Họ tưởng có âm mưu giăng bẫy nên trở mắt thối lui...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Ra tay đi chứ

Gã đại hán dẫn đầu gương quất:

- Ngươi khốn kiếp, ngươi muốn chết thật à?

Hùng Miêu Nhi cười sặc:

Đúc sinh nói cho bọn này biết lão gia đang muốn chết đây. Tuy chết bởi bọn chó này của ngươi thật là không xứng, nhưng chết được cũng hay !

Gã đại hán thứ nhất cứ trừng trừng mắt:

- Thằng này điên chắc !

Gã đại hán thứ hai cũng há mồm:

- Xem chừng thằng này điên thật đấy !

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Đúc sinh, chưa chịu ra tay để Trầm Lăng trở lại à?

Nghe đến tên Trầm Lăng, ba gã đại hán hết hồn quay phắt lại phía sau lưng, bọn chúng hú hồn, vì không có bóng ai hết !

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Xốc tới đi chứ, lão gia muốn biết được mùi vị của cái chết ra sao đây mà !

Gã đại hán khẽ nhìn đồng bọn rồi thành linh rút đao phát tới...

Một tiếng ú lên khùng khiếp, gã đại hán buông đao ngã xuống, tiếp theo hai tiếng rú nữa, hai tên còn lại ngã theo...

Hùng Miêu Nhi vẫn yên lành ngồi dựa vào vách tường.

Trầm Lăng đã quay trở lại. Cùng đi với Phạm Phần Dương quần áo còn dính máu...

Hùng Miêu Nhi thở ra nhắm mắt...

Chỉ nghe bàn tay vỗ vào mình giả khai huyết đạo, nhưng không ai nói một lời gì, Hùng Miêu Nhi đành phải mở mắt đứng lên...

Trầm Lãng nhìn Hùng Miêu Nhi trên trời.

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Được rồi hỏi đi !

Trầm Lãng mỉm cười làm thinh...

Phạm Phần Dương có đáng kinh hãi, hỏi liền:

- Hùng huynh, anh...

Trầm Lãng chận lời:

- Uống rượu đi !

Hùng Miêu Nhi cũng làm thinh, kéo bầu rượu tu một hơi dài đánh ực...

Phạm Phần Dương vẫn không nín nổi:

- Nhưng chuyện...

Trầm Lãng lại chận lời:

- Kể ra mình đến không chậm lắm.

Hùng Miêu Nhi vụt la lên:

- Trầm Lãng, tại làm sao anh không hỏi tôi? Tại làm sao anh không hỏi Chu Thất Thất và Vương Lân Hoa đâu? Tại sao không hỏi tôi lại sao ra có sự như vậy? Tại sao không hỏi chứ?...

- - - Vietkiem.com - - -